

[Krag.]

kunne behandle Problemer som dem, der er lagt for den — og flere vil jo komme —, som betyder et vældigt Plus paa Udgifts-siden, uden at der fra Regeringen foreligger en Finansplan, som klarlægger, hvorfra Pengene skal tages? Jeg tager ikke i Betænkning at betegne en saadan Politik som hovedløs. Førend en Finansplan er fremlagt og Stillingen klar overfor den, bør efter min Opfattelse al Udgiftslovgivning hvile. Regeringen er i saa Henseende blank som en ubeskrevet Tavle. Men, siger Statsministeren — og det har han jo sagt for Maaneder siden —, der er Enighed om, at nu skal der føres en Politik efter rene Linier, og man maa altsaa være klar over, at da der er to Linier, en i de Radikale og en i Socialdemokratiet, maa de nu løbe parallelt, og vi har her i Tinget Krav paa, at de afsløres, inden Forhandlingen, først og fremmest om betydelige Udvidelser af Sociallovgivningen, paabegyndes.

Kun paa eet Omraade, i Spørgsmaalet om Vagtværnet, vides det, at den store Partner har bøjet sig for den lille. 17—18 Mill. Kr. er man, som bekendt, enig om at anvende paa dette Vagtværn, som vel er Vagt, men saare tvivlsomt er Værn, om end det skal udstyres med Maskingeværer, Kanoner, Undervandsbaade, Torpedoer og Miner, alt Tilbehør, som kun skal have Bevogtningsopgaver trods dette Tilbehør og absolut ikke Forsvarsopgaver.

Nu vilde jeg gerne have Oplysning om — jeg har spurgt om det mange Gange og aldrig faaet Svar —: Hvori bestaar Forskellen mellem Bevogtning og Værn? Thi en Bevogtning maa dog vel være Udtryk for, at hvis det bevogtede skades eller angribes, saa skal det værnes; og Udtryk derfor er det vel ogsaa, at Værnet — Vagtværnet, som det kaldes — skal have det Udstyr, som jeg her har nævnt. Man har — og det har det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gjort Gang paa Gang — citeret Udtalelser af J. C. Christensen fra 1898. Nu maa jeg sige, at jeg lægger grumme ringe Vægt paa Udtalelser, selv af de bedste og mest fremragende, som hører hjemme i en Fortid, hvor Forholdene laa ganske anderledes end i den Tid, hvori Efterkommerne søger at anvende saadanne Udtalelser. Men det forekommer mig dog, at den Anvendelse af J. C. Christensens Udtaler fra 1898, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gentagende har gjort, er ganske utilstedelig. Thi vel erklærede J. C. Christensen i 1898, at vi maa nøjes med at konstatere vor Neutralitet, men han føjede til, at i Konstateringen laa selvfølge-

lig, at vi skulde bekæmpe Fredsforstyrre-re, og at et Neutralitetsbrud ved os skulde konstateres gennem en alvorlig Kamp. Citatet, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har fremført, er rigtigt, men det er revet ud af sin Sammenhæng, og Anvendelsen deraf er falsk, fordi man gaar udenom de Konsekvenser af disse Udtalelser, som J. C. Christensen selv drog. Men hvis Regeringen ikke blot citerer J. C. Christensen, men ogsaa følger ham i hans Standpunkt fra 1898, forstaar vi meget vel, at Vagtværnet maa have et militært Udstyr. Saa bliver kun tilbage det, som saa ofte er gentaget, at vi finder dette Udstyr uden rimeligt Forhold til Karakteren af den Op-gave, som Værnet kan faa at løse, og vi maa derfor kræve, at man gaar ad de Veje med Hensyn til Omfanget af hele dette Værneapparat, som vi har ønsket at følge, men som de Konservative lod Socialdemo-kratiet indtil videre spærre den 21. Marts.

Vi agter fra Venstres Side at fortsætte i denne Sag, hævde vort principielle Standpunkt, som er dette: et Værn for vort Lands Fred, dets Frihed og Uafhængighed, som indenfor rimelige økonomiske Grænser er Udtryk for Villie til Selvhævdelse. Et saadant maa vi kræve. Og vi vil endvidere, saaledes som det jo er sagt her ogsaa af mit Partis Formand, forblive i nordisk Samarbejde og i det mellemfolkelige Samarbejde paa dette Omraade. Thi vi tror ikke, at den isolerede Afrustning er frem-mende hverken for Freden eller Fredsvillien i Verden. Og her er vi for en Gang Skyld enige med den Mand, som jo for den højt-ærede Udenrigsminister hidtil har været Oraklet i denne Sag, Lord Cecil. Vi mener, at Fredsvillien i Verden kun styrkes gennem et Samarbejde mellem Nationerne paa dette Punkt; kun derved føres Forbundstanken til Sejr; kun gennem international Sikkerhed for fælles Nedrustningsforanstaltninger kan Vaabenbyrden fjernes og Freden sikres. I dette Arbejde vil vi med Iver deltage, og paa dette Grundlag er vi at finde til en For-handling om Sagen. Vi erkender, at Ordningen af 1922 neppe tillader, at man gør en lang Pause, før Resultatet er naaet. Thi hvis de Skildringer er rigtige, som er frem-kommet — og det tvivler jeg ikke paa —, maa vi jo, for at der skal være Mening i Tingene, enten skride til større Bevillinger eller en Nyordning. Men vi mener det tvin-gende nødvendigt, da det ikke er muligt at øge Udgifterne til militære Foranstaltninger, i alt Fald efter min Opfattelse, at faa en Nyordning tilvejebragt. Vi maa derfor saa meget mere beklage, at det For-